

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Την ημέρα της γιορτής του κάποιος φίλος του πατέρα του χάρισε στο μικρό Παύλο είκοσιπέντε μολυβένιους στρατιώτες που μοιάζαν όλοι άναμεταξύ τους κι' ένας τους μονάχα ξεχώριζε απ' όλους, γιατί είχε ένα πόδι.

Πάνω στο τραπέζι που ο Παύλος άράδιαζε ταχτικά τους στρατιώτες του ήταν κι' ένα ώραίο χάρτινο παλάτι. Στην πόρτα του παλατιού στεκόταν μιά χάρτινη χορεύτρια με τ' ένα πόδι της σηκωμένο τόσο ψηλά στον άέρα, που ο μικρός στρατιώτης μ'ι μπορούντας να τ'ο ιδ'η, φαντίστηκε πώς είχε κι' αυτή ένα πόδι και θέλοντας να τ'η γνωρίση καλύτερα, ζαπλώθηκε πίσω από ένα μελανοδοχείο.

Τ'ο θράδυ οι είκοσιτέσσαρες άλλοι στρατιώτες κλειστήκαν μ'ες τ'ο κουτί με τ' άλλα παιγνίδια του παιδιού κι' άρχισαν να χωρατεύουν άναμεταξύ τους.

Ο μολυβένιος στρατιώτης με τ'ο ένα πόδι κ' η μικρή χορεύτρια, μείνανε έτσι μόνο τους.

Όταν τ'ο ρολόι σήμανε μεσάνυχτα, τ'ο κούφωμα του μελανοδοχείου άνοιχτηκε κι' ένας μικρός μαύρος όγκος πετάχτηκε από κεί.

— Μολυβένιε στρατιώτη, φώναξε ο μάγος, τί κυττάζεις τ'οσην ώρα; Δ'ε ντρέπεσαι λίγο;

Μά ο στρατιώτης φάνηκε πώς δ'εν άκουσε.

— Περιμένε ως αύριο και θ'ο ιδ'ης! τ'ον φοβέρισε ο μάγος.

Τ'ην άλλη μέρα ο μικρός Παύλος τοποθέτησε τ'ο μονοπόδαρο στρατιώτη στο παράθυρο, αλλά τ'ον γκρέμισε από κεί ο άγέρας. Κι' έν'ω άρχιζε να πέφτη σιγανή βροχή, δυ'ο άλλα παιδά τ'ον ηδ'ραν στη λάσπη, κάναν ένα χάρτινο καράβι, τ'ον έβαλαν εκεί μέσα καπετάνιο και τ'ον άφησαν μαζύ μ' αυτό μες στ' αυλάκι.

Ύστερα από λίγες στιγμές τ'ο καράβι έπεσε μέσα σ'ε μιά ύπόνομο μαζύ με τ'ο μολυβένιο στρατιώτη που συλλογιζόταν: «Αν η μικρή χορεύτρια ήταν μαζύ μου μέσα σ' αυτό τ'ο καράβι, δ'εν θά μ' έμελλε καθόλου κι' ο θάνατος θά μου φαινόταν γλυκός, αλλά τ'ώρα τί θά γίνω μόνος μου;»

Τότε παρουσιάστηκε ένας χοντρός ποντικός και τ'ου ζήτησε τ'ο διαβατήριό του, μά ο στρατιώτης δ'εν άποκρίθηκε καθόλου. Τ'ο καράβι σ'ε λίγη ώρα τ'ο θγάλανε τ'α νερά τ'ης ύπονόμου στη θάλασσα όπου ένα μεγάλο ψάρι που είχε όχτώ όλόκληρες μέρες να φάη, κατάπιε τ'ο μολυβένιο στρατιώτη.

Σ'ε λίγο καιρό τ'ο ψάρι πιάστηκε σ'α δίχτυα. Οί ψαράδες τ'ο πουλήσανε κ' η μαγείρισσα που θ'ηκε σ'α σπλάχνα του τ'ο μολυβένιο στρατιώτη τ'ον π'ηγε σ'το δωμάτιο τ'ου παιδιού τ'ου άφέντη της, σ'το μικρό Παύλο δηλαδή, που είχε άκόμα εκεί τ'ο χάρτινο παλάτι με τ'η μικρή χορεύτρια. Ο στρατιώτης ξαναθλέποντας όλους τ'ους παληούς του φίλους συγκινήθηκε πολύ κ' η-

ταν έτοιμος να κλάψη. Μά τ'ην ίδια στιγμή ο Παύλος τ'ον άρπαξε και τ'ον έρριξε σ'τη φωτιά. Ο φτωχός στρατιώτης άρχιζε να λυνώη, κυττώντας πάντα τ'η μικρή χορεύτρια που τ'ώρα τ'ουρριχνε γλυκειές ματιές. Άξαφνα η πόρτα άνοιξε, ο άγέρας συνεπ'ηρε τ'η χορεύτρια και τ'ην πέταξε κι' αυτή μες σ'ις φλόγες.

Τ'ην άλλη μέρα θ'ηκαν μες σ'τη στάχτη μιά μικρή μολυβένια καρδιά που άπόμεινε από τ'ο στρατιώτη και μιά άσημ'νια καρφίτσα, σ'ολίδι τ'ης μικρ'ης χορεύτριας.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

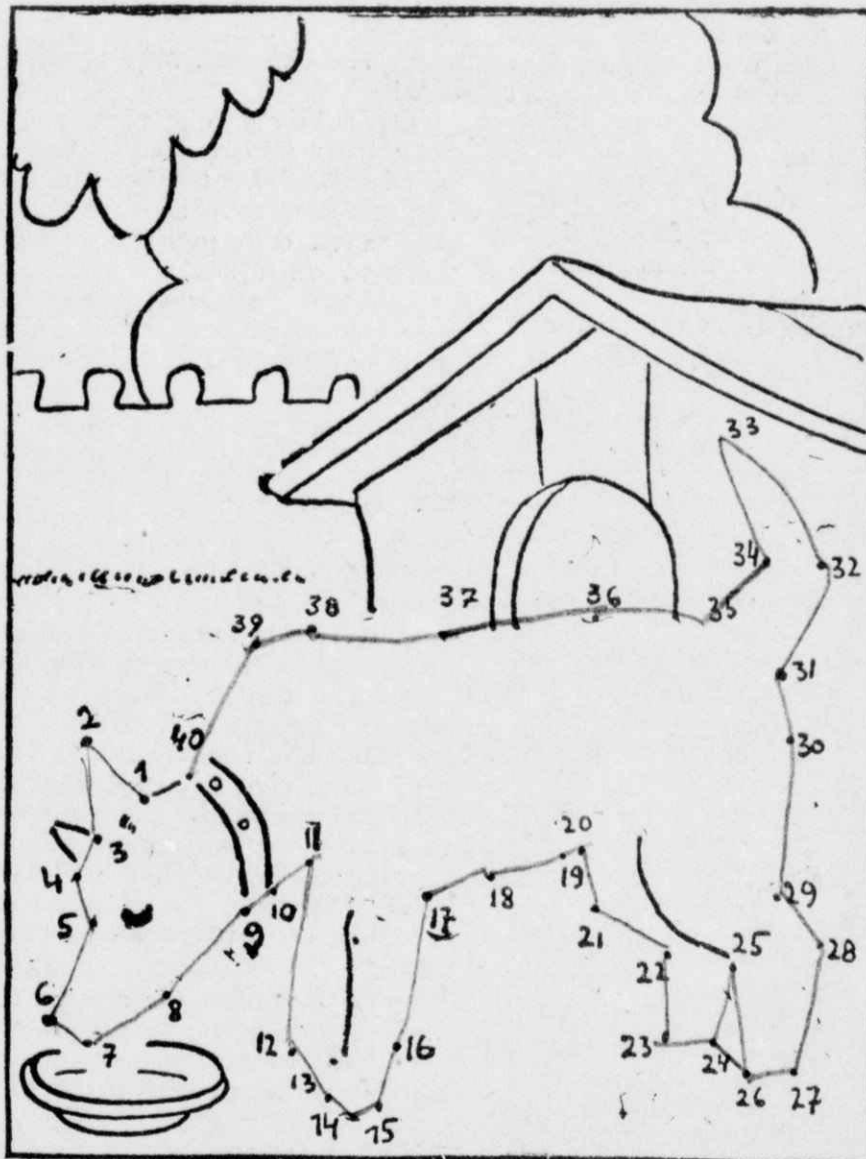
— Μπαμπά, είνε αλήθεια πώς ο Θεός μ'ας έκαμε με χ'ωμα;
— Ναι, παιδί μου. Μά γιατί ρωτ'ας;
— Γιατί αν έκαμε έμ'ας με χ'ωμα, τ'ους άράπηδες θά τ'ους έκαμε με σκ'ονη από κάρβουνα.

Ο θεΐος: —Και π'ου εΐσθε τ'ώρα σ'τη Ζωολογία;
Η Τιτίκα: —Άρχισαμε τ'α πηνά.
Ο θεΐος: —Μπα; Και ποι'ο σ' άρέσει καλύτερα;
Η Τιτίκα: —Χ'ηνα ψητή με πατάτες.

Η μητέρα: —Γιατί, Φιφή, έβαλες τ'οσο μεγάλο ποδόγυρο σ'το φόρεμα τ'ης κούκλας σου;

Η Φιφή: —Γι'α να τ'ης τ'ο μακρύνω, μαμά, τ'ου χρόνου που θά μεγαλώση!

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Θέλετε να θ'ητε τί παριστάνει η μισοτελειωμένη αυτή εικόνα; Δ'εν έχετε παρά να σύρετε ίσιες γραμμές από τ'ον ένα αριθμό σ'τον άλλο, άρχίζοντας από τ'ο 1 και τελειώνοντας σ'το 40. Έμπρός λοιπόν. Άρχίσετε προσεχτικά και φρόνιμα... να μ'ην άγριέψη και σ'ας δαγκώση.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Ο τόπος μου είν' η θάλασσα
Και σ'πίτι τ'ο καράβι,
Και η καρδιά μου χ'αίρεται
Όσο η φορτούνα άνάθει.

Ο τόπος μου είν' η θάλασσα,
Προσκέφαλο τ'ο κύμα,
Και τ'α γαλάζια β'άθη της
Πάντ' άνοιγμένο μνήμα.

Ο τόπος μου είν' η θάλασσα,
Και τ'άγρια τ'α πελάγη,
Μά η Παναγιά η Δέσποινα
Ός τ'ώρα με φυλάγει.

Ο τόπος μου είν' η θάλασσα,
Μά δ'εν με σκιάζει ο Χάρος,
Η γαλανή σημαία μας
Μου δίνει πάντα θάρρος.

Ο τόπος μου είν' η θάλασσα
Και πόθος μου ως τ'ο μνήμα:
Ίδ'αν' πάντοτε η πατρίδα μου
Βασίλισσα σ'το κύμα.

(Μετάφρασις εκ τ'ου άγγλικού
ύπό Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ)

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Όποιος θιάζεται σκοντάφτει.

Στ'ο διψασμένο, τ'ο νερό πι'ο γλυκό και δροσερό.

Τίμα τ'ον πατέρα σου για να σ'ε τιμήσουν και σ'ενα τ'α παιδιά σου.

Μέσ' σ'το σ'πίτι τ' άκαμάτη τ'α ποντίκια κάναν γάμο.

Καθαρό και μπαλωμένο παρ' άμπάλωτο και θρώμικο.